

HELL YEAH!

TEKST & FOTO FLORIEN VAN REES

“Vanaf het berghotel is het nog zeven kilometer. Als de accu daar nog twee streepjes aangeeft, haal je te top.” Ik knoop ze in mijn oren, de woorden van de man die mij een elektrische mountainbike verhuurt waarmee ik met mijn lief – wielrenner – de Stelvio ga beklimmen. Ik ben niet zo’n fietser, maar ach, hoe moeilijk kan het zijn met zo’n motortje. Dus daar gaan we, 1800 meter omhoog in 25 kilometer.

Het liefst zou ik alles in standje turbo rijden, maar dan red ik het zéker niet, dus start ik in ‘eco’. Rustig aan, best te doen. Ik draag het rugzakje, ik rij immers elektrisch. Gaat wel aardig zo, als dit alles is... Ik bewonder de gespierde kuiten van mijn lief die voor me rijdt (en die van de wielrenners die ons passeren) en kijk wat om me heen. Die ontspannen toestand duurt slechts een kilometer of zes. Ik krijg het moeilijker, hijg, voel

helemaal geen hulp van een accu, ga verzitten, hannes met de versnelling. Ik vind het niet leuk meer in ‘eco’. Na tien kilometer rijden we door het dorp Trafoi, maar pauzeren dóe je blijkbaar niet tijdens een beklimming. Er zijn besneeuwde bergen, de Ortler, maar ik zie ze niet door het zweet

Als dan ook nog een man met een zeis de weg oversteekt, denk ik: die komt voor mij

in mijn ogen en de angst voor een lege accu. De fiets is te zwaar, de klim te steil, ik kan niet meer en als dan ook nog een man met een zeis de weg oversteekt, denk ik: die komt voor mij, de dood. Vriendlief ziet dat zijn droompas mijn hellegang wordt. Hij neemt de rugzak over en omdat ik op

‘eco’ sowieso niet boven kom, zet ik de fiets op ‘tour’. Dat geeft verlichting. En een streepje minder op de accu. Ik rij een tijd achter een lichtgewicht meisje op een nog lichtere racefiets. Op haar linkersok staat “hell”, op haar rechter “yeah”. “Hoe hard gaan we nu?”, hoor ik achter me vragen. Negen, lees ik op mijn scherm. Het is de snelheid die ik lang weet vol te houden, ik krijg zowaar wat vertrouwen in mezelf en in de fiets. M’n lief moet lossen, de afstand tussen ons wordt snel groter. En dan verschijnt het berghotel, de accu heeft nog drie streepjes! Het is het moment waarop ik eindelijk kan gaan genieten van het landschap. In een gelijkmatig tempo werk ik een tiental haarspeldbochten af. Als op het wegdek “2000 m” geverfd staat en de accu nog twee streepjes heeft, zet ik de turbo erop en vlieg naar de top. Dikke pret. In een walm van braadworst en met een glimlach van voldoening wacht ik op mijn wielrenner die nog zwoegt in de diepte. *Hell yeah!* ■